

5.

Szóval Petrovicsék nyugodtan éltek. Egyik napról a másikra.

Ezalatt pedig a városban lassan, de biztosan terjedt a hír, hogy Petrovicsnét, a fiatal, szép Petrovicsnét (nem tudjátok, a Held leány!), már azt is megcsókolta az a huncut Hamvay. (Az ördög vinné el, hogy olyan jó gusztusa van!)

Hat hét múlhatott el, amire ez a hír elért Petrovics János füléhez.

A szegény fiú alig tudta kívárni a hivatalos órákat. Rohanva gyalogolt haza, és hebegve, hadarva vonta kérdőre az asszonyt. Amint a küszöbön a nagy sietségben elbotlott, leesett a csiptetője. A szemei gyámoltalanul bandzsítottak a világba.

Mariska zokogva bevallotta, hogy ki akarta kerülni a párbajt, és ezért nem szólt, mert ő félt, nagyon félt, és csak pofon ütötte a doktort, és mert ő nagyon, nagyon szereti Jánost. Az albíró először ellenkezni próbált, de azután megölelte és megcsókolta síró feleségét. Délután a hivatalban Petrovics bezárkózott és estig nem jött ki. Azután hordárt hívatott, és egy levelet adott át neki.

Mikor pedig hazaérkezett, így szólt a feleségéhez:

- No, most már nyugodt lehetsz, fiam, rendbe hoztam azt a dolgot. Gondoltam magamban, minek egyem magam, minek vagdaltassam meg magam, minek rontsam a minősítésemet. Mint a törvény embere jártam el.
- De hát mit tettél tulajdonképp? – aggodalmaskodott az albíróné.
- Majd meglátod holnap reggel.

6.

Reggel az albíróné férje harsány hangja ébresztette föl.

Az albíróné az ágyban feküdt, a reggeli újságlapot tartotta a kezében, és annak utolsó oldalát olvasta.

- Hallgass ide, Mariska – ismételte azután olyanféle hanghordozással, mint ahogy alsó gimnazisták a Talpra magyart szavalják, és mosolyogva, kipirulva olvasni kezdte:

*Trad. di Ilaria Falone, Nóra Lengyel, Lorenzo Marmioli, Nikolett Péter,
Angela Rizzo*

5.

Dunque, i Petrovics vivevano una vita tranquilla. Giorno dopo giorno.

Nel frattempo, invece, piano ma inesorabilmente in città si spargevano voci sul fatto che anche la bella e giovane moglie di Petrovics (avete presente, la figlia di Held) era stata baciata da quel birbantello di Hamvay. (Che il diavolo se lo porti, ha pure ottimi gusti!)

Saranno passate sei settimane, quando la notizia giunse all'orecchio di János Petrovics.

Il povero ragazzo non vedeva l'ora di finire di lavorare. Corse a casa e balbettando rapido, chiese spiegazioni alla moglie. Rientrando, inciampò sull'uscio e gli caddero gli occhiali. Fece capolino un debole paio d'occhi strabici.

Mariuccia singhiozzando confessò che voleva evitare il duello e per questo non aveva detto niente, perché aveva paura, tanta paura, solamente aveva dato uno schiaffo al dottore, perché lei amava tanto tanto János. All'inizio il viceprocuratore provò a trattenersi, ma poi abbracciò e baciò la moglie in lacrime. Nel pomeriggio si chiuse in ufficio, senza uscirne fino a sera. Dopo chiamò a sé un usciere e gli consegnò una lettera.

Quando infine rientrò a casa, disse alla moglie così:

– Beh, cara, ora puoi startene tranquilla, ho sistemato quella faccenda. Ho riflettuto tra me e me pensando: perché rodermi, perché farmi affettare, perché rovinarmi la carriera? Mi sono quindi comportato come un uomo di legge.

– Ma allora, cosa hai fatto? – Chiese preoccupata la moglie del viceprocuratore.

– Domattina lo vedrai.

6.

Di mattina la voce tonante del marito svegliò la moglie.

La moglie del viceprocuratore era sdraiata a letto, teneva in mano il giornale del mattino, leggendone l'ultima pagina.

– Senti un po', Mariuccia! – ripeté con un'intonazione possente come il coro del ginnasio che declama *Sull'attenti, magiari!* di Petőfi, e, arrossendo allegro, iniziò a leggere:

NYÍLT TÉR. Figyelmeztetés. A nagy Galeotto városunkban is felütötte tanyáját. Egy úri egyénnel és nőmmel kapcsolatban ugyanis olyan hírek kerültek forgalomba, amelyekkel szemben egy figyelmeztetéssel kell élnem. Figyelmeztetem e hírek terjesztőit és koholóit, hogy minden effajta rágalmazást aljas koholmánynak jelentek ki, s amennyiben azok nőm becsületét érintenék, a törvényes lépéseket ellenök haladéktalanul megteszem. Petrovics János törvényszéki albíró.

Az albíró kétszer is hangosan végigolvasta a cikket.

– No, hála istennek – mondta az albíróné –, csakhogy most már vége van ennek a kellemetlen ügynek. Add ide, fiam, hadd látom én is...

És ő is hangosan olvasni kezdte. A nagy Galeotto...

Amikor végigolvasta, azt kérdezte: – Te, mi az a nagy Galeotto?

Az albíró hosszú magyarázásba kezdett.

RUBRICA DEI LETTORI. Avvertenza. Anche nella nostra città è saltato fuori il gran Galeotto. Riguardo ad un signore e alla mia donna sono girate delle voci tali da costringermi a far pubblicare un avvertimento. Metto in guardia che senza indugio procederò per vie legali contro chi diffonde e chi ha inventato queste notizie, che considero nefandezze quando toccano l'onestà della mia donna.

János Petrovics, viceprocuratore del tribunale.

Il viceprocuratore lesse per ben due volte l'articolo a voce alta.

– Beh, grazie a Dio! – disse la moglie - finalmente questa situazione spiacevole è finita. Dammelo, caro, vorrei vedere anch'io...

Anche lei cominciò a leggere a voce alta: ...il gran Galeotto...

Quando finì, chiese: «Dimmi, ma chi è il gran Galeotto?»

Il viceprocuratore si lanciò in lunghi sproloqui.